STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04530

DI DIKTATUR FUN PROLETARYAT

Harry Rogoff

Permanent preservation of this book was made possible
by Walter, Arnee, Sarah & Aaron Winshall
in honor of
Jerome & Ella Bloom's anniversary

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights
in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain
or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does –
please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט

פון

הלל ראָגאָף

ארויסגעגעבען פון דער

אויפקלערונגס פאַרבאַנד פון טאָראָנטאָ

הייליגע סאָציאַליסטישע פּסוקים, בעפאָר דער מלחמה און איצטער

ביז דער מלחמה איז דער סאָציאַליזמוס געווען א מין רעליגיאָן, א הימעל־זאַך, וועלכע האָט מיט'ן ווירקליכען לעבען כמעט קיין שייכות ניט געהאַט. ער האָט געהאַט זיין ביבעל („דאָס קאַפּיטאַל" פון קאַרל מאַרקס), זיין גמרא און פּוסקים (די גרויסע סאָציאַליסטישע ליטעראַט.ר) און זיינע שוהלען (די סאָציאַליסטישע באַוועגונג). דאַמאָלסט האָט יעדער סאָציאַליסט גאַנץ רוהיג געזאָגט זיינע „אני מאמינ'ס", פייערליך פאַרזיכערט אַז ער וועלכע האָבען געוואָלט רעפאָרמירען די סאָציאַליסטישע תורה, מילעס. פון צייט צו צייט פלעגען זיך באַוויזען אַפּיקורסים, וועלכע האָבע זגעוואָלט רעפאָרמירען די סאָציאַליסטישע תורה, וועלע האָבען געלייקענט אין דעם אָדער יענעם פּסוק, אָבער זיי פלעגען ווייניג אָנהענגער קריגען. די גרויסע מאַסע סאָציאַליסטען איז געבליבען אָרטאָדאָקסיש, שטרענג מאַרקסיסטיש.

דאַמאָלסט האָבען אַלע געגלויבט אין דעם פּסוק: „אַרבייטער פון אַלע לענדער פאַראייניגט זיך", אין דעם פּסוק: „די אַרבייטער האָבען גאָרניט צו פאַרלירען, אויסער זייערע קייטען". דאַמאָלס האָבען אַלע געגלויבט, אַז ווען עס איז ווערט משיח קומען, אַז ווען עס איז ווערט געמאַכט ווערען א „סאָציאַליסטישע רעוואָלוציאָן", און אַז ווען דאָס ווערט געשעהן, וועט איינגעפיהרט ווערען „א דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט", וועלכער וועט „אָפּשאַפען דעם בורזשואַזנם שטאַאַט" און גרינדען א „קאָמוניסטישע געזעלשאַפט".

אין די אַלע סאָציאַליסטישע פּסוקים און פאָרמולעם האָט דער סאָציאַליסט דאַן געדאַרפט בלויז גלויבען. וועגען פאַרווירקליכען זיי באַלד אין לעבען האָט דאַן קיין רייד ניט געקענט זיין. גלויבען איז ניט קיין שווערע אַרבייט. די פּראַקטישע טעטיגקייט פון דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג האָט מיט דיזע גרונד־פּרינציפּען אָדער ענד־ציעלען ווייניג פאַרבינדונג געהאַט. די סאָציאַליסטישע פאַר־

טייען אין די אינדוסטריעל ענטוויקעלטע לענדער האבען זיך הויפט־זעכליך אפגעגעבען מיט קעמפפען פאר פאליטישע און עקאנאמישע רעפארמס.

די מלחמה און די רעוואלוציאנען האבען דיעזען צושטאנד אין גאנצען געענדערט: פון א רעליגיאן איז דער סאציאליזמוס פאר־וואנדעלט געווארען אין א לעבענס־פראגראם. די סאציאליסטען האבען מיט אמאל ערפאהרען, אז די ,,משיח צייטען'' זיינען שוין דא, און אז זיי מוזען די היילינע ,,אני מאמינ'ס'' ווייערע אנווענ־דען אין לעבען. אז זאגען די אני מאמינ'ס מיט די ליפען איז שוין מעהר ניט גענוג, אז איצטער מוז מען פאר די אני מאמינ'ס געהן אין פייער און אין וואסער, שטעלען דעם אייגענעם לעבען אין קאן.

עס פארשטעהט זיך, אז דער נסיון האבען וועניגע אויסגע־האלטען. מאנכע האבען איינפאך דעם מוט ניט געהאט; אנדערע ווידער האבען זיך פלוצלונג ארומגעזעהן אז זיי האבען די גאנצע צייט געלעבט אין טעות, אז זיי האבען גארניט פארשטאנען דעם אמת'ען זין פון סאציאליסטישע פארמולעס, וועלכע זיי פלעגען מיט אזא כונה ווידערהאלען. זיי האבען זיך ארומגעזעהן, אז די פארווירקליכונג פון דיעזע פארמולעס איז פאר זיי גארניט אזוי אנציהענד, ווי זיי פלעגען זיך אין דער פאנטאזיע פארשטעלען.

אין די ערשטע מלחמה יאהרען האבען דעם ערגסטען שיקזאל געהאט די סאציאליסטישע פארמולעס אין באציהונג צו דער אינ־טערנאציאנאלער ברודערשאפט פון דעם ארבייטער־קלאס. דער היילינער פסוק ,,ארבייטער פון אלע לענדער פאראייניגט זיך'' איז פלוצלונג פארגעסען געווארען. אלטע סאציאליסטישע רבנים האבען גענומען דרשנ'ן דיעזען און אנדערע פסוקים, וועלכע האבען באשטימט דעם אינטערנאציאנאלען כאראקטער פון דער סאציא־ליסטישער באוועגונג. דאס האט ארויסגערופען מחלוקות און פראַ־טעסטען, און די באוועגונג אין יעדען לאנד איז צושפאלטען גע־האבען גענומען דרשנ'ן דיעזע און אנדערע פסוקים, וועלכע האבען נאך דער רוסישער רעוואלוציאן האט מען זיך א נעהם געטאהן צו דער פארמולע: ,,די דיקטאטור פון פראלעטאריאט''. די באל־שעוויקעס האבען ערקלעהרט, אז זיי גלויבען אין דיעזען פסוק איצטער נאך מעהר ווי פריהער, און אז זיי זיינען גרייט איהם צו פארווירקליכען אין לעבען. אנדערע סאציאליסטען האבען געגען

דעם אויפגעהויבען מעכטיגע פראטעסטען, און ווען די באלשעווי־קעס זיינען פון ווערטער אריבער צו טאטען, איז צווישען די צוויי גרופען סאציאליסטען אויסגעבראכען אן אפענער קאמפף, א מלחמה מיט ביקסען און שווערדען.

און דיעזע מלחמה איבער דער אלטער פארמולע געהט נאך איצטער אן. אין רוסלאנד גופא ווערט זי אויסגעקעמפפט מיט וואפען אין די הענד; אין אנדערע לענדער נעהמט זי אן די פארמע פון שפאלטונגען אין די פארטייען, פון גרינדונג פון א נייע סאציאליסטישע פארטייען, פון אויפשטענדע געגען אלטע פיהרער און זא ווייטער.

די געגנער פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט.

אום דעם גאנצען ענין גרינדליך צו ערקלעהרען איז לייכטער אנצוהייבען פון דער אנדער זייט, פון די געגנער פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט. זייער שטאנדפונקט איז דער גלאטערער, דער פשוט׳ערער — ער לענט זיך בעסער אויפ׳ן שכל. דאס אזוי דער־פאר, ווייל זייער געדאנקען־גאנג, זייער לאגיק איז אין איינקלאנג מיט דעם געדאנקען־גאנג און לאגיק, וואס הערשט איצט אין דער געזעלשאפט. מיר לעבען אין דער פסיכאלאגיע, מיר „זאפען איין" דעם שטאנדפונקט. אויב מען קען זיך אזוי אויסדריקען, פון אלעם וואס רינגעלט ארום אונזער מאטעריאלע און גייסטיגען לעבען.

די געגנער האלטען, אז דאס הייליגסטע זאך אלס אבסטראק־טער און פראקטישער פרינציפ איז „דעמאקראטיע", און אזוי ווי „דיקטאטור" איז דער היפוך, פונקט דער געגענזאץ פון דעמאקרא־טיע, איז עס אומריין, טמא.

זיי האלטען אז דער סאציאליזמוס וועט זיעגען ניט דורך א דיקטאטור נאר דוקא דורך דעמאקראטיע. ווי אזוי וועט עס גע־שעהן? די אינדוסטריען ווערען מעהר און מעהר מאנאפאליזירט און ארגאניזירט. די צאהל פון פראלעטאריאט וואקסט. די מאכט פון פראלעטאריאט ווערט גרעסער. אין דערזעלבער צייט פארשפרייט זיך דער פרינציפ פון דעמאקראטיע. מעהר און מעהר פון דער פראלעטארישער באפעלקערונג קריגט שטימרעכט. עס וועט ענדליך קומען אזא צושטאנד, ווען די גרויסע מאסען אר־בייטער וועלען ווערען די מעכטיגסטע פאליטישע פארטיי. זיי ווע־לען ארייינקריגען די רעגירונג אין זייערע הענד און דאן וועלען

זיי דורך דער רעגירונג, דורך דעם שטאאט איינפיהרען דעם סאציאליזם. זיי וועלען עס טאן אויף א כשר'ן, געזעצליכען, פריעדליכען, העכסט דעמאקראטישען אופן.

אין דיעזען סאציאליסטישען פראגראם האט אייגענטליך קיין דיקטאטור קיין פלאץ ניט. אויף דער קשיה וואס די פרומע סאציאליסטען שטעלען: סטייטש, אין קאמוניסטישען מאניפעסט שטעהט דאך בפירוש, אז ביים איינפיהרען דעם סאציאליזמוס וועט הערשען א דיקטאטור פון פראלעטאריאט? גיבען פארשיעדענע צווישען זיי פארשיעדענע תירוצים. מאנכע ערקלעהרען, אז קארל מארקס האט דיעזע פראזע אריינגעשריבען ניט ווילענדיג, ניט טראכטענדיג, און אז ער וואלט איצטער אין קבר רוהיג ניט ליגען, ווען ער וואלט וויסען, אז זיינע נאכפאלגער נוצען אוים דיעזע פראזע צו פארשוועכען די הייליגקייט פון דעמאקראטיע. אנדערע ווידער ערקלעהרען, אז קארל מארקס האט געמיינט מען זאל די דיקטאטור איינפיהרען ערשט נאכדעם ווי די סאציאליסטען וועלען דורך א מאיאריטעט שטימען ביי רעגעלע וואהלען קריגען די רעגירונג אין זייערע הענד. דאס הייסט אזוי: אויב נאכדעם ווי די סאציאליסטען וועלען ערוועהלען זייער קאנגרעס און זייער פרעזידענט און וועלען אנפאנגען צו פארפאסען סאציאליסטישע געזעצע, אויב דאן וועלען זיך די קאפיטאליסטען ענטזאגען די געזעצע צו פאלגען, ענטזאגען איבערגעבען די שטאאט זייערע אינדוסטריען, זאל די סאציאליסטישע רעגירונג זיך באנוצען מיט מאכט, ווערען א דיקטאטאר. דאס הייסט אויך, אז אין פאל די קאורטס וועלען דאן מבטל מאכען די געזעצע פון סאציאליסטישען קאנגרעס, זאלען די סאציאליסטען דאס איגנארירען און אנגעהן מיט זייער ארבייט.

אז דער תירוץ איז זעהר א שוואכער גיבען זיי אליין צו, ווארום נאכדעם ווי די סאציאליסטען וועלען געזעצליך אריינקריגען די רעגירונג אין זייערע הענד, קענען זיי דאך ניט גערופען ווערען דיקטאטארס, וואס זיי זאלען ניט טאהן, ווי זיי זאלען ניט האנדלען. זיי האבען דאך דאן די צושטימונג פון פאלק, די „דעמאקראטישע מאכט".

די פארטיידיגער פון „דיקטאטור פון פראלע-טאריאט“.

די אנהענגער פון דעם פרינציפ פון „דיקטאטור פון פראלע־טאריאט“ גלויבען, אז אהן דיזען מיטעל וועט עס אונמעגליך זיין איבערצובויען די געזעלשאפט פון א קאפיטאליסטישען אויף א סאציאליסטישען סיסטעם. זיי שטיצען זיך הויפטזעכליך אויף געשיכטע. זיי שטיצען זיך אויך אויף דער סאציאליסטישער אויפ־פאסונג פון דעם „שטאאט“.

1) די געשיכטע לערענט אונז, אז דורך עוואלוציאן, דורך נאטירליכער ענטוויקלונג אליין איז נאך קיינמאל א הערשענדער קלאס פון זיין מאכט אין דער געזעלשאפט ניט אראפגעזעצט גע־ווארען. די פעאדאליסטישע אריסטאקראטיע, וועלכע האט פאר־לארען איהר וויכטיגקייט אין דער געזעלשאפט אין 18־טען יאהר־הונדערט, האט ניט אפגעטראטען דעם פלאץ מיט גוטען. זי האט איהר פאזיציע פארטיידיגט מיט מאכט, מיט בליי און אייזען. די ארבייטער קענען זיך ניט פארלאזען אויף א „פריעדליכער עוואָ־לוציאן“: זיי מוזען זיך גרייטען אויף א רעוואלוציאן, און אויף א קלאסען־דיקטאטור.

2) און אויסער דעם איז דער שטאאט סיי ווי סיי א דיק־טאטור. עס מאכט ניט אויס ווי אזוי די בעאמטע ווערען ער־וועהלט, וועד עס ערוועהלט זיי, דער ווילען פון פאלק ווערט דורך זיי ניט געפיהרט. דער שטאאט פיהרט דורך דעם ווילען פון דעם הערשענדען קלאס. כל זמן די בורזשואזיע איז דער הער־שענדער קלאס איז דער שטאאט די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע; ווען דער פראלעטאריאט וועט ווערען דער הערשענדער קלאס, וועט דער שטאאט זיין „די די דיקטאטור פון פראלעטאריאט“.

3) דער סאציאליזמוס גלויבט ניט אין דעם שטאאט, ער וויל איהם אינגאנצען פארניכטען. ער האלט אז די אויפגאבע פון דעם שטאאט איז אימער געווען צו אונטערדריקען דאס לאנד אין די אינטערעסען פון איין קלאס. כל זמן עס זיינען דא קלאסען אין דער געזעלשאפט, קלאסען וועלכע זוכען די איבערמאכט, די הערשאפט, מוז זיין א שטאאט. דער שטאאט באשטימט וועל־כער קלאס זאל זיין דער הערשענדער און גיט איהם די מעגליכקייט די הערשאפט צו פארווירקליכען. אזוי שנעל ווי די קלאסען

װעלען אפגעשאפט װערען. װעט דער שטאאט קײן עקזיסטענץ־
בארעכטיגונג ניט האבען און ער װעט מוזען ממילא פארשװינדען.

דערפאר װעט דער דיקטאטור פון פראלעטאריאט זײן בלויז
א צײטװײליגע. זי װעט עקזיסטירען בלויז אזוי לאנג װי די איבער־
בויאונג פון דער געזעלשאפט פון א קאפיטאליסטישען אויף א סא־
ציאליסטישען סיסטעם װעט געדויערען. אט איז דער גאנג, דער
פראצעס פון דער סאציאליסטישער רעװאלוציאן, װי דיעזע רעװא־
לוציאנערע סאציאליסטען פארשטעהען איהם.

די סאציאליסטישע באװעגונג װעקט דעם ארבײטער צו רעװא־
לוציאן, פרעדיגט פאר איהם דעם קלאסען־קאמפף, װעקט אין איהם
דעם קלאסען־באװאוסטזײן, מאכט אלע נויטיגע פארברײטונגען
פאר א סאציאליסטישער ארדנונג. װען די געזעלשאפט איז גרײט
פאר דער איבערקעהרעניש, װען די סאציאליסטישע ארגאניזאציאן
פיהלט אז דער מאמענט איז געקומען, מאכט זי די רעװאלוציאן.
פארצושרײבער װען און װי אזוי דאס זאל געטאהן װערען, איז
אונמעגליך. דאס איז א זאך, װעלכע מוז אין יעדען לאנד בא־
שטימט װערען באזונדער, װײל די אומשטענדען אין יעדען לאנד
זײנען פארשיעדען. קוים אבער װערט די רעװאלוציאן געמאכט,
דארף דער ערשטער ציעל פון די סאציאליסטען זײן צו פארכא־
פען די רעגירונג, דעם שטאאט, דורך װאס פאר א מיטלען זײ גע־
לינגט דאס צו טאהן, און דאן מוז זײער רעגירונג אײנפיהרען די
דיקטאטור פון פראלעטאריאט.

דיעזע דיקטאטור װערט אויסגענוצט אויף אײן זאך, מיט גע־
װאלד אפצושאפען דעם קאפיטאליזמוס, מיט געװאלד אװעקצו־
נעהמען דעם קאפיטאל פון די פריװאטאײגענטימער און עס פאר־
װאנדלען אין קאמוניסטישעם אײגענטום. נאכדעם װי דיעזע אר־
בײט װערט געענדיגט, בלײבט פאר דער דיקטאטור, פאר דעם
פראלעטארישען שטאאט, מעהר גארניט צו טאהן. די אינדוסטריען
װערען דאך פארװאלטעט פון די ארבײטער, דורך זײערע סא־
װיעטען. די עקאנאמישע ארדנונג װערט דאך געפיהרט דורך די
סאװעטען. דער שטאאט האט ביז איצט געהאט אײן פונקציאן,
אײן אויפגאבע, צו באשיצען דעם הערשענדען קלאס נעגען די
אונטערדריקטע קלאסען. איצטער אבער, אז דאס פריװאט אײגענ־
טום איז אינגאנצען אפגעשאפט געװארען, איז דאך דער אונטער־
דריקטער קלאס, די בורזשואזיע, — װעמען די דיקטאטור פון

פראלעטאריאט האט באהערשט, — אינגאנצען פארשוואונדען. צו וואס דארף מען דעם שטאאט? ניטא מעהר אלזא קיין שטאאט, ניטא מעהר קיין דיקטאטור. עס איז דא בלויז א קאמוניסטישע ארדנונג, וועלכע ווערט פארוואלטעט פון די ארבייטער גופא. דאס הייסט פון אלע איינוואוינער פון לאנד, דורך סאוועטען אדער דורך אירגענד וועלכען אנדערען ענליכען סיסטעם.

„דעמאקראטיע‟ — די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע.

די וויכטיגסטע קייטעל אין דיעזען לאגישען רינג איז די באהויפטונג, דאס די דעמאקראטיע, וואס הערשט איצטער אין די אינדוסטריעל ענטוויקעלטע לענדער, איז בלויז א דעמאקראטיע אין נאמען: אין דער ווירקליכקייט איז זי אבער ניט מעהר ווי א דיקטאטור, די דיקטאטור פון דעם הערשענדען קלאס, דער בורזשואזיע. עס פארשטעהט זיך, אז די געגנער פון דעם פרינציפ פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט לייקענען דיעזע באהויפטונג אפ. זיי גיבען צו, אז די דעמאקראטיע זיין ניט פאלקאם, ווייל עס עקזיסטירען נאך א סך שלעכטע בירגערטום און שטימרעכט געזעצע. זיי גלויבען אבער, אז מיט דער וואקסענדער מאכט פון פראלעטאריאט, פון דעם סאציאליזם, וועלען דיעזע שלעכטע געזעצע אפגעשאפט ווערען, און די דעמאקראטיע וועט מיט דער צייט ווערען א פאלשטענדיגע. אלס באווייז ברענגען זיי דעם פארטשריט אין שטימרעכט פאר פרויען אין פיעלע לענדער, וועלכער איז געמאכט געווארען אין די לעצטע עטליכע יאהר.

וואס האבען אויף דעם צו זאגען די דיקטאטור־פארטיידיגער, די אפיקורסים אין דער ווערדע פון דער עקזיסטירענדער דעמאקראטיע?

זיי זאגען, אז דא האנדעלט זיך ווענען חקירה'ן, ווענען פלפול'ן זיך. אוים'פשט'לען קען מען אלץ. מען דארף אורטיילען פון פאקטען, פון דאס וואס מיר זעהען מיט אונזערע אויגען.

און וואס זעהן מיר מיט אונזערע אויגען?

אז טראץ דעם וואס די ארבייטער, די פראלעטאריער, ארגאניזירען זיך אלץ מעהר און מעהר, טראץ דעם וואס זייער צאהל וואקסט און זייער אינדוסטריעלע מאכט ווערט גרעסער, רעכעט זיך דער פאליטישער שטאאט מיט זיי אויף א האר ניט מעהר.

דער שטאאט דינט איצטער פונקט אזוי טריי און פיליכט נאך טרייער די אינטערעסען פון קאפיטאל ווי בשעת דער פראלעטאריאט איז געווען פיעל שוואכער און קלענער.

1) פארוואס איז עס אזוי? ווייל דער שטאאט, די רעגירונג, וואס פארטרעט דאס פאלק, ווערט ערוועהלט און צוזאמענגעשטעלט ניט אינדוסטריעל, נאר פאליטיש. די פארשטעהער וואס ווערען געשיקט אין קאנגרעס, ווערען ערוועהלט ניט פון קלאסען און אינדוסטריען, נאר פון טעריטאריעס. עס מאכט ניט אויס וואס פאר א פלאטפארם, וואס פאר פרינציפען די פארטיי, וועלכע נאמינירט דעם קאנדידאט, קען זיך האבען. דער קאנדידאט וועמענדיג אז זיינע וואוטערס קומען פון פארשיעדענע קלאסען, מוז זיך רעכענען מיט אינטערעסען פון די פארשיעדענע קלאסען. ער טוט עס ווילענדיג אדער ניט ווילענדיג, באוואוסט אדער אונבאוואוסט. ער פיהלט אינסטיקטיוו, אז ער איז דער פארטרעטער פון לאנד, ניט פון א געוויסען קלאס, אדער א געוויסער אינדוסטריע, און וויבאלד אזוי, וויבאלד ער איז ניט אינגאנצען א צוגעבונדענער צו איין געוויסען קלאס, פאלט ער מיט דער צייט ארונטער אונטער דעם איינפלוס פון דעם קאפיטאליסטישען קלאס, ווייל ער איז דאך דער שטארקערער און האט דאך די מיטלען, עהרליכע און און אונעהרליכע, אויף איהם שטארקער צו ווירקען.

2) דער שטאאט, זייענדיג א פאליטישע ארגאניזאציאן, ווערט ניט ריכטיג פארשטאנען פון די גרויסע מאסען וואוטערס. די בורזשואזיע, די רייכע קלאסען, פארשטעהט יע וואס פאר אויפגאבען דער שטאאט האט, וואס פאר נוצען ער קען זיי ברענגען. זיי פארשטעהען עס, ווייל זיי זיינען אימער געשטאנען נאהענט צו דעם מאדערנעם שטאאט און ווייל זיי האבען די מעגליכקייטען צו לערנען און צו שטודירען דיעזע פראגען. דאס איז אבער ניט דער פאל מיט דעם פראלעטאריאט, די ארבייטער - קלאסען. זיי זיינען צוטומעלט. זיי ווייסען ניט וואס דער שטאאט איז און וואס פאר א שייכות ער האט צו זייער עקאנאמישען לעבען. אט נעהמט דעם פאקט, דאס די אמעריקאן פעדערייששאן אוו לייבאר פרעדיגט צו די ארבייטער די לעהרע, אז זיי טארען זיך ניט באטייליגען אין דער פאליטיק אלס ארבייטער, נאר אלס בירגער. מיליאנען ארבייטער אין אמעריקא גלויבען אין דיעזען פרינציפ, און מאנכע פון די פיהרער, וועלכע פרעדיגען איהם, זיינען גאנץ

אויפריכטיג. זיי זיינען איבערצייגט, אז דער שטאַאט האט אַ ס׳ זיינע הויפּט אויפגאַבען פראַגען, וואס האָבען מיט דעם אַרבייטער אַלס אַרבייטער קיין שייכות ניט. זיי גלויבען, אז דיעזע אויפגאַבען זיינען מכח נאַציאָנאַלע און אינטערנאַציאָנאַלע אַנגעלעגענהייטען, אין וועלכע אַלע קלאַסען בירגער האָבען דיזעלבע אינטערעסען, און אז דאַרום דאַרפען זיך אַלע בירגער אין די וואַהלען פאַראייניגען צו ערוועהלען עהרליכע און פעהיגע מענשען. אמת, עס מאַכט זיך אַמאָל, אז די רעגירונג דאַרף האַנדלען מכח אַן אַרבייטער-פראַגע, גלויבען זיי אַז אַן עהרליכע און פעהיגע רעגירונג וועט אין אַזוינע פעלע זיין „פער״. גערעכט צו אַרבייט, ספּעציעל ווען די אָרגאַניזירטע אַרבייטער וועלען שיקען שתדלנים צו ווירקען אויף דער רעגירונג און צו מאַכען איהר פאַרשפּרעכונגען וועגען אַרבייטער-וואוטס ביי די נעקסטע וואַהלען.

3) דער שטאַאט איז אַזוי אָרגאַניזירט, אַז אַפילו אונטער די בעסטע אומשטענדען, אונטער אַ פאָלשטענדיגער דעמאָקראַטיע און מיט אַ געניגענדען וויסען וועגען די אויפגאַבען פון דעם שטאַאט, — מוזען די אַרבייטער פאַרלירען, ווען זייערע אינטערעסען קומען דאַרטען אין צוזאַמענשטויס מיט די אינטערעסען פון דער בורזשואַזיע. די רעגירונג איז איינגעטיילט אין דריי טהיילען און די גרעסטע מאַכט באַזיצען גראַדע יענע צוויי טיילען פון דער רעגירונג, איבער וועלכע די גרויסע מאַסען האָבען אָדער גאָרניט אָדער ווייניג דעה. דער קאָנגרעס, די געזעצגעבענדע קערפּערשאַפט, איז דער איינציגער צווייג פון דער רעגירונג, וועלכער קען אונטער אַן אידעאַליסטישער דעמאָקראַטיע ווירקליך פאַרטרעטען דאַס פאָלק. אָבער דערפאַר טאַקע וואָס דיעזער צווייג שטעהט נעהנטער צום פאָלק, ווערט זיין איינפלוס און מאַכט אין דעם שטאַאט אַלץ קלענער און קלענער. די מאַכט פאַלט מעהר און מעהר אַריין אין די הענד פון דער עקזעקוטיווע און אין די הענד פון די קאָורטס, וועלכע שטעהען ווייט פון דעם איינפלוס פון די גרויסע מאַסען וואָוטערס. אין די לעצטע פאַר צעהנדליג יאָהר, זייט די מאַכט פון גרויס - קאַפּיטאַל האָט זיך דאָ שטאַרק ענטוויקעלט, איז דער קאָנגרעס געוואָרען אַ ווערקצייג אין די הענד פון דעם פּרעזידענט. אין וויכטיגע פראַגען טוט דער קאָנגרעס דעם וואונש פון דעם פּרעזידענט, ספּעציעל ווען זיי געהערען ביידע צו דערזעלבער פּאָליטישער פּאַרטיי.

4) אויפקלעהרען א געניגענדע צאהל ארבייטער און זיי מאכען פאר שטרענגע וואוטערס פון זייער פארטיי, איז אונגע־הייער שווער, אויב ניט איינגאנצען אונמעגליך, צוליעב צוויי אור־זאכען. ערשטענס, באזיצען די קאפיטאליסטישע קלאסען און זייערע פארטייען בעסערע פראפאגאנדא־מיטלען, בעסערע צייטונ־גען, רעדנער, שרייבער, ווייל זיי האבען די געלט דאס צו קויפען. זייער פראפאגאנדא איז א ווירקזאמערע. און, צווייטענס, האט די בורזשואזיע די רעגירונגס־מאשינערי אין איהרע הענד, און זי קען די רעגירונגס־מאכט אויסנוצען אנשרעקען די ארבייטער מאסען אדער זיי גאר צו בארויבען פון זייערע וואוטס.

אויף דעם גרונד פון די אלע אורזאכען ערקלעהרען די אנהענ־גער פונ'ם פרינציפ פון „דיקטאטור פון פראלעטאריאט“, אז דער פאליטישער שטאאט איז ניט און קען ניט פארוואנדעלט ווערען אין א דעמאקראטישען ארגאן, דורך וועלכען דער ווילען פון פאלק זאל קריגען זיין ריכטיגען אויסדרוק. דער שטאאט איז איצטער דער ארגאן פון דעם הערשענדען קלאס, פון דער בורזשואזיע. ער איז דער דיקטאטור פון דער בורזשואזיע, און ער וועט עס זיין אזוי לאנג ווי די בורזשואזיע וועט זיין דער הערשענדער קלאס, אין דער געזעלשאפט. ווען די לאגע וועט זיך ענדערען, ווען דער פראלעטאריאט וועט ווערען דער הערשענדער קלאס, וועט דער שטאאט ווערען זיין ארגאן און דאן וועט הערשען די דיקטאטור פון פראלעטאריאט.

די דיקטאטור פון פראלעטאריאט און די רוסישע רעוואלוציאן.

אויף דעם גורל פון רוסלאנד איז עס געפאלען צו זיין די ערשטע איינצופיהרען די דיקטאטור פון פראלעטאריאט. יעדער אנפאנג איז שווער. עס האט געדויערט א שטיק צייט איידער די סאציאליסטען אליין, אין רוסלאנד און אין אנדערע לענדער, האבען זיך צוגעוואוינט צו דעם געדאנק: און דיעזע שטערונג איז אייגענטליך געווען די שווערסטע אויף דעם וועג פון דער באלשעוויסטישער רעוואלוציאן. נאך ביז היינטיגען טאג, האבען פיעלע סאציאליסטען, איבערהויפט צווישען דער אינטעליגענץ, ניט קיין קלאהרען באגריף וואס די דיקטאטור באדייטעט. זאגאר די וואס פארטיידיגען די דיקטאטור טאפען אין דער פינסטער.

מען הערט אפט פון דיעזע פארטיידיגער די פאלגענדע טענה: די באלשעוויקעס האבען איינגעפיהרט די דיקטאטור, ווייל דאס לאנד געפינט זיך אין א גריעגס־צושטאנד, ווייל דאס לאנד איז באלאגערט פון אויסערליכע שונאים און איז פול מיט אינערליכע שונאים. אין צייט פון קריעג, הייסט עס, איז אלעס ערלויבט, זאגאר אין די עכט־דעמאקראטישע לענדער ווערען די פרייהייטען און די רעכטע פון די בירגער באשרענקט אונטער אזוינע אומ־שטענדען. אין די פינף מלחמה ־ יאהרען זיינען קיין וואהלען אין איירצפא ערגעץ ניט אפגעהאלטען געווארען. די רעגירונגען דאר־טען זיינען דאך אלזא אויך געווען דיקטאטורען ביז א געוויסע גראד.

דיעזער תירוץ איז א פאלשער. די דיקטאטור פון פראלע־טאריאט אין רוסלאנד איז ניט א מיטעל פון פארטיידיגונג געגען קאנטער־רעוואלוציאנערען אדער געגען אויסערליכע שונאים. ווען זאגאר דאס לאנד וואלט געווען רוהיג, ווען זי וואלט געווען זיכער פון אירגענד וועלכע רעאקציאנערע געפאהרען, וואלט די דיקטאטור ניט אפגעשאפט געווארען. דער איינציגער אונטערשיעד וואלט געווען אין דער שארפקייט פון די דיקטאטארישע גזירות. אונטער רוהיגע אומשטענדען וואלט די דיקטאטור ניט געווען אזוי שטרענג מיט דער בורזשואזיע.

די דיקטאטור אין רוסלאנד באשטעהט אין דעם, וואס בלויז ארבייטער, מענשען וועלכע פראדוצירען אליין און האבען קיין אנדער איינקונפט ווי זייער ארבייט ניט, בלויז דיעזע מענשען באטייליגען זיך אין די וואהלען צו די סאוועטען. דאס הייסט, אז די בורזשואזיע איז אויסגעשלאסען פון אירגענד וועלכער דעה אין דעם שטאאט. די רוסישע געזעלשאפט איז איצטער א סאצ־יאליסטישע, און יענע איינוואוינער אדער בירגער, וועלכע מאכען פראפיטען, ווערען באטראכט אלס א קראנקער גליעד, וועלכער מוז אויסגעהיילט ווערען. און ער ווערט אויסגעהיילט ביסלעכ־וויין. מעהר און מעהר אינדוסטריען ווערען איבערגעגעבען צו די ארבייטער אלס קאמוניסטישע פארוואלטער, און די בעלי בתים פון דיעזע אינדוסטריען ווערען ביסלעכווייז אריבערגענומען פון דער בורזשואזיע אין דעם ארבייטער־קלאס. כל זמן זיי געהערען צו דער בורזשואזיע, אבער, קענען זיי ניט שטימען ביי די וואהלען איינפאך דער פאר ווייל זיי האב'ן ניט פאר וועמען צו שטימען.

די רעגירונג איז אן אינדוסטריעלע. די סאוועטען זיינען צונויפ־געשטעלט פון פארשטעהער פון ארבייטער און פויערים, די פראָ־בלעמען וואס זיי פארהאנדלען, די ארבייט וואס די סאוועטען טוען באציהען זיך אויף דער קאמוניסטישער איינריכטונג פון לאנד. וואס וועט א בורזשואזער פארשטעהער דארטען טאן? איין מענ־ליכע זאך — שטערען. ער קומט אהין בלויז מיט דיזען צוועק. די סאוועטען האבען אלס זייער הויפטראויפגאבע די בורזשואזיע וואס שנעלער אפשאפען. ווי קען איין אזא קערפערשאפט א פארשטעהער פון דער בורזשואזיע גאר וועלען אריינגעהן?

וועט א דעמאקראטישע לאנד אריינלאזען אין איהר פארלא־מענט א פארשטעהער פון אנארכיסטען, וועלכע ערקלעהרען זיך פאר דער פארניכטונג פון דעם שטאאט, וועלכע זאגען אפען אז זיי געהען אין פארלאמענט מיט'ן צוועק איהם צו פארניכטען? אויפריכטיגע אנארכיסטען באטייליגען זיך אליין ניט אין פאליטיק און דער שטאאט ערלויבט אזוינע מענשען ניט צו ווערען זאגאר בירגער: פון פארנעהמען א פלאץ אין פארלאמענט איז אפגע־רעדט. פונקט ווי אונזער דעמאקראטישער שטאט קוקט אויף אנארכיסטען, קוקט די רוסישע דיקטאטור פון פראלעטאריאט אויף די בורזשואזען.

די באלשעוויקעס אין רוסלאנד זיינען אפענהערציג אין זייער שטעלונג. זיי האבען זייער האנדלונג געקענט פארמאסקירען דורך כלומרשט געזעצע אדער שווינדלערישע האנדלונג. האבענדיג די פיזישע מאכט אין האנד, האבען זיי געקענט צולאזען די בור־זשואזען צום שטימקאסטען און אזוי „אויפפאסען" אויף די וואה־לען, אז די בורזשואזע וואוטס זאלען סיי ווי סיי קיין ווירקונג ניט האבען. אז אזוינע זאכע ווערען געטאהן אין די דעמאקרא־טישע לענדער, איז א צו גוט באקאנטער פאקט. די באלשעוויקעס האבען זיך אבער מיט דיזע מעטאדען ניט באנוצט. פארקעהרט, זיי האבען גלייך ווי זיי זיינען אין מאכט אריין עס ערקלעהרט אלס א פונקט אין דער קאנסטיטושאן אויף שטענדיג און אייביג, דאס בורזשואזען האבען ניט קיין שטימרעכט.

און די באלשעוויקעס זיינען אפען און אויפריכטיג אויך אין באצוג צו די דיקטאטארישע גזירות, וועלכע זיי גיבען ארויס געגען דער בורזשואזיע. לענין האט ערקלעהרט, צום בייזשפיעל, אז די אונטערדריקונג פון פרייע פרעסע פאר די קאדעטען וועט אנהאל־

טען אזוי לאנג ווי ער וועט פיהלען אז זיי קענען דורך א פרייער־
פרעסע דער באלשעוויסטישער הערשאפט עטוואס שאדען ברענגען.
אזוי שנעל אבער ווי ער וועט פיהלען, אז די קאדעטען קענען דורך־
פרייע צייטונגען נארנים אויפטאהן געגען די באלשעוויקעס, וועט
ער די גזירה ארויפנעהמען.

די גזירות, די באשרענקונגען פון אלגעמיינע מענשליכע רעכטע
און פרייהייטען נעגען דער בורזשואזיע זיינען דער רעזולטאט פון
דער אויסערגעוועהנליכער לאגע, אין וועלכער די באלשעוויסטישע
דיקטאטור געפינט זיך איצטער. די דיקטאטור גופא אבער איז
ניט א פארטיידיגונגס־מיטעל, זי איז דער עצם פון דער סאציאַ־
ליסטישער רעוואלוציאן, און זי וועט מוזען אייגגעפיהרט ווערען
אין יעדען לאנד אונטער אלע אומשטענדען, ווען די סאציאליס־
טישע רעוואלוציאן וועט דארטען געמאכט ווערען.

די „דיקטאטור פון פראלעטאריאט" און די אינטע־ גענץ.

די דיקטאטור פון פראלעטאריאט ווערט אם שארפסטען פאר־
דאמט פון די אינטעליגענץ. דאס איז דער פאל געוועזען אין רוס־
לאנד: דאס איז דער פאל אין אנדערע לענדער, וואו די פראגע
ווערט פארלויפיג דיסקוטירט טעארעטיש. די אורזאכע דערפון
איז לייכט צו פארשטעהן.

די קאפיטאליסטען און די ארבייטער האבען ווענינ אילוזיעס
וועגען דער „דעמאקראטיע", וואס הערשט אין די „פרייע" לענ־
דער. זיי ווייסען דעם גאנצען אמת. דער לעבען איז זייער לעה־
רער. זיי ווייסען אז די זאגענאנטע דעמאקראטיע איז מעהר
אויפ'ן פאפיער ווי אין דער ווירקליכקייט. די קאפיטאליסטען,
וועלכע שטעהען הינטער די קוליסען פון דער רעגירונג, זעהען ווי
לייכט עס איז די דעמאקראטישע פרינציפען צו פארשוועכען; די
ארבייטער, וועלכע ליגען שטענדיג אין די טרענטשעס פון דעם
קלאסען־קאמפף, ווייסען ווי שווער עס איז די דעמאקראטישע פרינ־
ציפען אנצואווענדען. מיר ריידען נאטירליך וועגען די דענקענדע
צווישען די צוויי עלעמענטען. עס איז א באוואוסטער פאקט, אז
אין אמעריקא, צום ביישפיעל, קוקען די קאפיטאליסטען און
מאסען ארבייטער אויף דער רעגירונג מיט גלייכגילטיגקייט, און
דערמיט אייגענטליך ערקלעהרט זיך וואדום די בעסערע מענשען

מישען זיך נים אין פאליטיק, ווארום די פאליטישע מאשינען ליגען אין די הענד פון קארופטע פערזאנען, ביי וועמען פאליטיק איז בלויז א ביזנעס, ווארום עס איז אין דער היגער פאליטיק אזוי ווענינ נשמה, אזוי ווענינ אידעאליזם פאראן.

דאס איז אבער נים דער פאל מים דער אינטעליגענץ, מים דעם מיטעל קלאס פראפעסיאנעלען מענשען. זיי זיינען אליין ווייט פון דעם טאג־טעגליכען קאמפף צווישען די קלאסען, צווישען די בעלי בתים און די ארבייטער. זיי ווייסען וועגען די געזעצע אויפ'ן פאפיער, אבער נים אין די קאורטס. זיי ווייסען וואס די געזעצמאכער ריידען און שרייבען אין דער עפענטליכקייט, פאר דער עפענטליכקייט, אבער זיי ווייסען נים וועגען די באהאלטענע מאטיווען.

דערצו האבען דיעזע אינטעליגענטען זיך אויפגעהאדעוועט אויף די ביכער און לעקטשורס אין בורזשואזע אוניווערזיטעטען. זיי האבען פון דער יוגענד אן איינגעזאפט אין זיך דעם גלויבען און די פארעהרונג פון די הייליגע פרינציפען פון דעמאקראטיע. ביי זיי איז ווירקליך קיין העכערער אידעאל ניטא. אפילו די יעניגע צווישען זיי וועלכע זיינען שפעטער געווארען סאציאליסטען, האבען נים אויפגעהערט צו דיענען דעם אפגאט פון „דעמאקראטיע" זיי האבען מודה געווען, אז דער פרינציפ איז נים פאלשטענדיג פארווירקליכט און אז ער ווערט נים עהרליך אפגעהיט אין דער איצטיגער געזעלשאפט. זיי האבען אבער נים צוגעלאזען דעם געדאנק, אז ער איז אין עצם פאלש, אז ער איז אונמעגליך, אז דער „שטאאט" און „דעמאקראטיע" זיינען צוויי באגריפען וועלכע קענען גארניט געהן האנד אין האנד.

דערפאר געפינען מיר אזא פארביטערטע, פארביסענע געגנערשאפט צום דיקטאטור פון פראלעטאריאט צווישען דער אינטעליגענץ פון די סאציאליסטישע פארטייען. זייערע לייט זאגען אפען, אז ביי זיי איז דעמאקראטיע טייערער און הייליגער ווי דער סאציאליזם. זי זאגען אפען, אז ויען זאגאר זיי וואלטען זיכער געווען, דאס די באלשעוויקעס וועלען דורך זייער מעטאדע פארווירקליכען דעם סאציאליסטישען אידעאל און אויף שטענדיג עטאבלירען א סאציאליסטישע געזעלשאפט אין רוסלאנד, וואלטען זיי די באלשעוויקעס באקעמפפט נים ווענינער ווי איצטער, ווען זיי גלויבען דאס נים. זיי וואלטען באקעמפפט דעם סאציאליזם אין

נאמען פון דעמאקראטיע. „אויב מען קען דעם סאציאליזם ניט איינפיהרען אהן א דיקטאטור פון פראלעטאריאט, דאן ווילען מיר בעסער קיינמאל קיין סאציאליזם ניט האבען" זאגען זיי.

עס פארשטעהט זיך, אז ווען דער מאמענט פון פארווירקליכונג קומט, ווען די רעוואלוציאן ווערט געמאכט און דער פראלעטאריאט פארכאפט די מאכט, איז די אפאזיציאן פון דער אינטעליגענץ ניט זעהר ערנסט. די אינטעליגענץ איז פון נאטור ניט קיין קעמפפענ־דער עלעמענט. זעהר ווייניג פון זיי זיינען בארייט אפפער צו ברענגען. דער סארט לעבען וואס זיי פיהרען אין רוהיגע צייטען ענטוויקעלט אין זיי א געוויסע רוהיגקייט, א געוויסע פוילהייט א געוויסע ליעבע צו באקוועמליכקייט. אויסנאהמעס זיינען נא־טירליך פאראן, אבער די צאהל זייערע איז ניט גרויס גענוג, אז מען זאל זיך פאר זיי ווירקליך דארפען שרעקען.

שעדליך איז דיעזער עלעמענט אבער אין געוועהנליכע צייטען, ווען די סאציאליסטישע באוועגונג פיהרט אן איהר פראפאגאנדא און גרייט צו די מאסען צו דער רעוואלוציאן. ווי די רעוואלוציאן אין רוסלאנד האט באוויזען, איז אבסאלוט נויטיג אז די גרויסע מאסען זאלען גרינדליך פארשטעהן דעם אמת וועגען דעמאקראטיע און דעם אמת וועגען דער דיקטאטור פון פראלעטאריאט. וואלט דאס דער פאל געוועזען אין רוסלאנד, וואלט ווייניגער בלוט פאר־גאסען געווארען, וואלטען פיעלע אונשולדיגע לעבענס ניט אויפגע־אפפערט געווארען אומזיסט.

די סאציאליסטישע פארטייען אין יעדען לאנד טארען מעהר ניט פארנאכלעסיגען דיעזען פונקט. זיי מוזען פאר זיך קלאהר מאכען זייער שטעלונג צו דיעזער וויכטיגער פראגע און דיעזע שטעלונג פראפאגאנדירען צווישען זייערע מיטגליעדער און צווישען די מאסען, וועלען זיי זוכען צו זיך צוציהען.

דער שטאאט" אין דעמאקראטישע לענדער.

די וויכטיגקייט פון דיעזען פונקט ווערט קלאהר אזוי שנעל ווי מען באפרייט זיך פון דעם פאלשען געדאנק, דאס אין די דעמאקראטישע לענדער איז דער שטאאט מעהר צום דינסט פון גאנצען פאלק ווי אין די דעספאטישע לענדער. דער טעות וואקסט ארויס דערפון, וואס אין די דעמאקראטישע לענדער מישט זיך די רעגירונג מעהר אין דעם אינדוסטריעלען לעבען, מאכט געזעצע

וועגען ארבייט און האלט א געוויסע קאנטראל איבער דער פראָ־רוקציאָן, איבער דעם אינערליכען און אויסערליכען האנדעל און זאָ ווייטער. עס איז ביים אלגעמיינעם עולם אננענומען, אז ווען די רעגירונג מישט זיך אריין אין די פריוואט געשעפטען, אין אינ־דוסטריעלע אנגעלעגענהייטען, געווינט דאס פאלק דערפון. און אז וואס מעהר די רעגירונג קריכט אריין אין דער לאנד'ס אינדוסטריע, אלץ שוואכער ווערט די מאכט פון דער בורזשואזיע און אלץ שטארקער ווערט די מאכט פון דעם פראלעטאריאט.

דאס איז אבער א טעות, און אן ערנסטער טעות. גלויבען מיר, אז דער שטאאט איז אן אינסטרומענט אין די הענד פון דער בורזשואזיע, אז ער איז דער אויסדרוק פון דער דיקטאטור פון דער בורזשואזיע. דאן מוזען מיר לאגישערווייזע דרינגען, אז וואס מעכטיגער דער שטאאט ווערט, וואס ווייטער און טיעפער ער פאר־שפרייט זיין איינפלוס און זיין דעה, אלץ מעכטיגער ווערט דער קלאס וועמען ער דיענט. אויב דער שטאאט איז די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע, איז דאך פאר דעם פראלעטאריאט ערגער ווען דער שטאאט קריגט א גרויסע דעה אויף דער פעלד, וואו דער קאמפף צווישען דער בורזשואזיע און דעם פראלעטאריאט ווערט דורכגעקעמפפט.

אין די דעמאקראטישע לענדער מישט זיך איצטער די רע־גירונג אריין אין סטרייקס, אין די סכסוכים צווישען ארבייט און קאפיטאל. די רעגירונג קאנטראלירט דארטען ביז א געוויסען גראד די וויכטיגע אינדוסטריען, און די טענדענץ איז פאר היעזער „רעגירונגס ארייממישונג" זיך צו פארגרעסערען. ספעציעל איז דאס דער פאל אין ענגלאנד און אין אמעריקא, — אין יענע לענ־דער, מערקט אייך, וואו דער קאפיטאליזם איז אם בעסטען ענט־וויקעלט, וואו דער קאפיטאליזם האט זיך די גרעסטע מאכט ער־ווארבען. וואס איז די אורזאכע? איז דאס דערפאר וואס אין יענע לענדער איז דער ארבייטער א גרעסערע מאכט, ווייל דאר־טען איז די רעגירונג מעהר גענייגט צו פארטיידיגען די אינטע־רעסען פון די ארבייטער?

ניין, די אורזאכע איז גראד דער היפוך. דער קאפיטאליזם אליין וויל, אז דער שטאאט זאל ווערען א דעה־זאגער אין די אינ־דוסטריען, כדי דער שטאאט זאל דארטען בעסער קענען ווירקען דעם קאפיטאליזם צו העלפען אין דעם קאמפף מיט ארבייט. מיר

האבען אין די מלחמה-יאהרען געזעהן ווי פיעל אמת עס איז אין דעם געווען. מיר זעהען עס אויך פון א צווייטען שלאגענדען פאקט. די ריילראוד ארבייטער אין ענגלאנד און אין אמעריקא האבען גאר אמאל געמיינט, אז דער גרעסטער גליק פאר זיי וועט זיין, ווען דער שטאאט וועט קאנטראלירען די קאמפאניעס. שפע־טער, ווען די רעגירונגס - קאנטראל איז עטאבלירט געווארען אין געוויסע געגענדען, האבען זיך די ארבייטער געכאפט, אז זיי האבען דערפון ווייניג וואס געוואונען און זיי האבען גענומען פאדערען אז די רעגירונג זאל איינגאנצען איבערנעהמען די באהנען. דיעזער וואונש איז אויך פארווירקליכט געווארען — אויף א ווייל'ע — צום ווענינגסטענס, אין מלחמה צייט. האבען זיך די ארבייטער איבערצייגט, אז אויך דערפון האבען די קאמפאניעס געוואונען א סך, א סך מעהר ווי די ארבייטער. פאדערען די ארבייטער איצט, אז די רעגירונג זאל האלטען די באהנען, אבער אז געמע־נעדזשט זאלען זיי ווערען בשותפות פון א פאראייניגטע קאמיטע פון דער רעגירונג און די ארבייטער און אז די ארבייטער זאלען בארעכטיגט זיין צו א געוויסען חלק פון די פראפיטען.

דער אויפגעקלעהרטער ארבייטער מוז פארשטעהן דעם אמת'ן כאראקטער פון דעם שטאאט, כדי ער זאל נים פארפיהרט ווערען פון די זאגענאנטע ליבעראלען און רעפארם-פארטייען, וועלכע זוכען איהם צו „העלפען" דורך דעם שטאאט. ער מוז וויסען וואס דער שטאאט איז און וויפיעל הילפע ער קען ערווארטען, וויפיעל גוטעס ער קען ערווארטען פון א פארשטארקטען שטאאט.

די סאציאליסטען און דער „דעמאקראטישער שטאאט".

שטעלט זיך די פראגע, וויבאלד דער שטאאט איז אן אינ־סטרומענט, א ווערקצייג אין די הענד פון דער בורזשואזיע אין דעם קאמפף געגען פראלעטאריאט, וויבאלד דער שטאאט איז די דיק־טאטור פון דער בורזשואזיע, טא פאר וואס זוכען די סאציאליסטען אהין זייערע פארשטעהער אריינצושיקען ? ווי קומען סאציא־ליסטען אין דעם שטאאט ? וואס קענען זיי דארטען טאהן ?

סאציאליסטען זוכען אריינצודרינגען אין די רעגירונגען צו־ליעב צוויי אורזאכען : ערשטענס, צו שטעהן וואס נעהנטער צו די טירען פון די צימערען, וואו די דיקטאטור זיצט, און צווייטענס.

צו שטערען די דיקטאטארישע ארבייט אויף אזוי ווייט ווי נאר מעגליך. די ערשטע אורזאכע איז די וויכטיגסטע. זיצענדיג אין פארלאמענט אדער אין קאנגרעס, זייענדיג אינסייד פון די רעגירונגס דאטען, האבען די סאציאליסטען א מעגליכקייט זיך צו דער וויסען די פלענער, די סטראטעגיע פון דעם שטאאט. און וויסענדיג דאס, קענען זיי בעסער זייער פראפאגאנדא אנפיהרען. סאציאליסטען זוכען ערוועהלט צו ווערען אין דער רעגירונג הויפטזעכליך צוליעב פראפאגאנדא.

עס איז אמת, אז ניט אימער ווערט דיעזער צוועק עררייכט ווי מיר האבען שוין אנגעוויזען אויבען, איז עס ניט לייכט פאר דעם ערוועהלטען סאציאליסט צו בלייבען פעסט ביי זיינע איבערציינגונגען און געהן אויף דעם גלייכען וועג. די בורזשואזע אטמאספערע, אין וועלכער ער אטעמט, ווירקט ביסלעכווייז און עס פאסירט, אז ער ווערט אנגעשטעקט און פאנגט אן צו מאכען קאמפראמיסען. אזוינע זאכען זיינען אונפארמיידליך. דער פראלעטארישער קאמפף איז טאקע אזוי אונגעהייער שווער און דער פארטשריט וואס ער מאכט איז אזוי שרעקליך לאנגזאם הויפטזעכליך דער פאר, וואס זיינע פיהרער געהן מאסענווייז אראפ פון וועג. אויב דאס וואלט דעם פראלעטאריאט ענטמוטיגען, דאן וואלט ער שוין לאנג געדארפט אויפגעבען אלע זיינע אונטערנעהמונגען, זיינע עקאנאמישע ארגאניזאציאנען אזוי גוט ווי זיינע פאליטישע. עס מוז אבער געזאגט ווערען, אז געשטרויכעלט ווערען די פיהרער זעלטען אויף דעם שטיין פון אונעהרליכקייט אדער קארופציאן. דער דורכשניטליכער ארבייטער־פיהרער אדער סאציאליסטישער פארשטעהער באזיצט א הויכע מאס פון אידעאליזם, און אט צוליעב דעם טאקע ווערט ער אריינגעצויגען אין דיעזען סארט ארבייט. געשטרויכעלט ווערען זיי אין די מייסטע פעלע צוליעב ריין פסיכאלאגישע אורזאכען. זיי באזיצען ניט גענוג אינטעלעקטועלען באגאזש בייצוקומען די בורזשואזע ווינטען, וואס בלאזען אויף זיי פון אלע זייטען. אין די רעגירונגס־צווייגען זיינען דיעזע ווינטען פיעל שטארקער ווי אין פריוואט לעבען. צייטענווייז פאראורזאכען דיעזע ווינטען א גרויסען שטורעם — דאס איז דער פאל אין קריטישע צייטען, ווי צום ביישפיעל אין א מלחמה, און עס פאדערט זיך אויסערגעוועהנליך פיעל כאראק־

טער און וויסען געגען זיי זיך צו שטעלען און ניט צושלאגען אדער פארטראגען צו ווערען.

די סאציאליסטישע באוועגונג נאך דער מלחמה.

די אלע הייליגע פסוקים, וועגען וועלכע סאציאליסטען האבען זיך וועניג־וואס געקימערט בעפאר דער מלחמה, וועלכע מען האט באטראכט אלע שעהנע פראזען, זיינען איצטער געווארען דער עיקר, די נשמה פון באוועגונג. אמאהל האט איינער געקענט זיין א גוטער מיטגליעד פון דער סאציאליסטישער באוועגונג, זאגאר אן אנגעזעהענער פיהרער, ניט וויסענדיג און ניט טראכטענדיג וועגען דער באדייטונג פון דיזע פסוקים. איצטער איז עס אונמעגליך.

פאר דעם סאציאליסט איצטער מוז קלאהר זיין די באדייטונג פון קלאסען־קאמפף, פון אינטערנאציאנאל און פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט. ער מוז פארשטעהן, דאס דער סאציאליזם איז ניט א רעפארם־פילאזאפיע, אז די סאציאליסטישע פארטיי איז ניט א רעפארם־באוועגונג. ער מוז וויסען, אז דער סאציאליזם איז א רעוואלוציאנערע וועלט־אנשויאונג און אז די סאציאליסטישע באוועגונג איז א רעוואלוציאנערע באוועגונג.

אין אלע לענדער אין אייראפא ווערט די סאציאליסטישע באוועגונג אויסגעלייטערט. די, וואס האבען איהר באטראכט אלס א רעפארם־באוועגונג און האבען איהר גרונד־פילאזאפיע ניט באגריפען גרינדליך, פארלאזען איהר. דאס זיינען יענע סאציאליסטען, וועלכע האבען פארגעסען, אז עס איז דא אזא זאך ווי אן ארבייטער־אינטערנאציאנאל, אזוי שנעל ווי דער קריעג איז ערקלעהרט געווארען. דאס זיינען די סאציאליסטען, וועלכע האבען גענומען פשט׳לען און פארטייטשען אזוינע סאציאליסטישע פארמולעס ווי „דיקטאטור פון פראלעטאריאט", אזוי שנעל ווי די רוסישע סאציאליסטען האבען געפונען די מעגליכקייט און די געלעגענהייט די דיקטאטור איינצופיהרען, און האבען עס געטאהן.

דער סאציאליסט מוז איצט באגרייפען ריכטיג וואס דער שטאאט איז, וואס א דעמאקראטיע איז און וואס זיינע באציהונגען אלס סאציאליסט מוזען זיין צו דעם שטאאט און צו דעמאקראטיע. ער מוז אויפהערען צו זיין א מוסר זאגער, און ווערען א קעמפפער. ער מוז וויסען, אז די סאציאליסטישע באוועגונג

איז א רויטע באוועגונג, א באוועגונג מיט בלוט אין די אדערען, וועלכע ווייסען אז קיין זאך קען אין לעבען אהן קאמפף ניט געוואונען ווערען.

די סאציאליסטישע באוועגונג אין אמעריקא מוז אין דיעזען הינזיכט זיין פארזיכטגער ווי די באוועגונגען אין די אייראפעאישע לענדער. דארטען איז דער פראצעס פון לייטערונג אנגעגאנגען גאנצע פינף יאהר, פון דעם טאג וואס די מלחמה האט אויסגעבראכען ביז איצטער. און דער פראצעס איז דארטען געווארען א גרינדליכער: די באוועגונגען זיינען אויפגעטרייסעלט געווארען ביז'ן סאמע פונדאמענט. יעדער סאציאליסטישער פרינציפ און יעדער סאציאליסטישער שטאנדפונקט איז ברייט און גרינדליך דיסקוטירט געווארען. די סאציאליסטישע באוועגונגען האבען דארטען אויך געהאט די אויפגאבע צו האנדלען, ארויסצוקריכען פון זייערע טעארעטישע פעסטונגען און נעהמען א פראקטישע שטעלונג, אין פיעלע פעלע א געפעהרליכע שטעלונג, אין אפענעם פעלד פון פראקטישער פאליטיק. די סאציאליסטישע פראגראמען אין יענע לענדער זיינען דארום קלאר, פריי פון פראזען, פריי פון קאזיאנע פסוקים. יעדער ווארט אין יענע פראגראמען לעבט: און יעדער סאציאליסט וואס שטיצט די פראגראמען אטעמט מיט דעם גייסט פון דיעזע ווערטער.

אין אמעריקא האבען מיר געהאט בלויז דעם ווידער־קול, דעם אפקלאנג פון דאס וואס איז אין אייראפא געשעהן. די פארטיי אונזערע איז אויך אויפגעטרייסעלט געווארען, אבער בלויז דורך כחות וואס האבען זיך אהער פארטראגען פון יענער זייט ים. מיר דא פיהרען נאך אלץ אן אונזערע דיסקוסיעס און דעבאטען אין די טעארעטישע ראמען. און מיר קענען דארום ניט פיהלען דעם טיעפען, דעם ברענענדען אמת, וואס דיעזע דיסקוסיעס זוכען צו באשטימען.

עס איז דארום פאראן א געפאהר, אז די „הויז רייניגונג", די אויסלייטערונג, וועט ביי אונז ניט זיין אזוי גרינדליך ווי זי מוז זיין. עס איז דא א געפאהר, אז די האלבע און פערטעל סאציאליסטען, וועלכע האבען זיך אמאליגע יאהרען אריינגעכאפט אין אונזער פארטיי, זאלען אויף ווייטער פארבלייבען אין זייערע פלעצער. דאס טאר ניט געשעהן, דאס מוז פארמיעדען ווערען.

וויי אזוי? דארויף איז דא אן עצה. זאלען די אמת'ע סאציאליסטען זיך אוועקשטעלען אויפ'ן וואך. זאלען זיי זעהן אז די סאציאליסטישע פראגראמען זאלען שלאגען מיט הייסע רעוואלוציאנערע בלוט. זאלען זיי מאכען, אז אט יענע טויטע בוכשטאבען פון דער סאציאליסטישער תורה, וועלכע פלעגען אינגאנצען איגנארירט ווערען, זאלען אויפלעבען און זאלען ווערען דער פראבעשטיין פאר יעדען סאציאליסט אין דער באוועגונג.

די גרויסע אויפגאבע פון דער סאציאליסטישער באוועגונג איז צו באשאפען אין לאנד אן ארמעע, וועלכע זאל גרייט זיין צו מאכען די סאציאליסטישע רעוואלוציאן, ווען דער פאסיגער מאמענט קומט אן. דיעזע ארמעע מוז וויסען איהרע ציעלען און די מעטאדען ווי אזוי די ציעלען צו עררייכען. זי מוז זיין אן אינטעליגענטע ארמעע, יעדער סאלדאט אין איהר מוז אליין וויסען דעם וועג, די פלענער, די סטראטעגיע. די סאציאליסטישע סאלדאטען טארען ניט זיין בלינדע שעפסען אונטער דער פיהרשאפט פון א גענעראל. אזא ארמעע טויג זיך פאר א קאמפף פאר פינסטערניש, פון רעאקציע, ניט פאר א קאמפף פאר ליכט און פרייהייט.

און איצטער איז גארניט שווער די סאציאליסטישע ארמעע צו מושטירען און לערנען. אמאל זיינען די סאציאליסטישע טעאריעס געווען ניט מעהר ווי טעאריעס, צו וועלכע מען האט געמוזט אנשטרענגען די פארשטעלונגס-קראפט, וועלכע האבען מיט דעם לעבען גופא, מיט פאסירונגען פון טאג, קיין באלדיגע פארבינדונג ניט געהאט. איצטער איז עס אנדערש. איצטער לעבט דער קלאסען-קאמפף פאר אונז אין גאנץ אייראפא: איצטער עקזיסטירט די דיקטאטור פון פראלעטאריאט אין דער גרויסער רוסלאנד און פיהרט מלחמה מיט דער גאנצער קאפיטאליסטישער וועלט. די סאציאליסטישע רעוואלוציאן אין איהרע פארשיעדענע פאזען קומט פאר פאר אונזערע אויגען. מיר זעהען איהר אנפאנג אין איין לאנד, איהר פארצווייפלונג אין א צווייטער, איהר ערפאלג אין א דריטער. מיר דארפען מעהר ניט פאנטאזירען וועגען איהר. חלומ'ען וועגען איהר. זי איז דא. און יעדער סאציאליסט אין אמעריקא, יעדער וואס שליסט זיך אן אז דער ארמעע אין דיעזען לאנד, דארף נאר קוקען אין דעם בוך פון פאסירונגען און אורטיילען פאר זיך צי ער האט דעם ריכטיגען באגריף, די ריכטיגע

געפיהלען און איבער צייטונגען. וואס עס פאדערט זיך פאר דעם סאציאליסטישען סאלדאט.

◊ ◊ ◊ ◊ ◊

די „איין גרויסע יוניאן“.

די יעצטיגע אינדוסטריעלע געזעלשאפט איז צוטיילט אין צוויי קלאסען. די וואס באזיצט אלעס און באשאפט גארניט, און די וואס באשאפט אלעס און באזיצט גארניט. צו וויסען די צוויי קלאסען געהט אן א שטענדיגער קאמפף, אזוי ווי צווישען קויפער און פארקויפער פון אירגענדע וועלכע ארטיקלען. ווי עס געהט אן אויף איין האנד, דער קויפער זוכט צו קויפען אזוי ביליג ווי מעגליך, און אויף דער צווייטער האנד דער פארקויפער, וועלכער זוכט צו פארקויפען פאר אזוי פיעל ווי מעגליך. דאסזעלבע איז מיט די קויפער און פארקויפער פון ארבייטס־קראפט. אין דעם קאמפף איבער דעם קויף און פארקויף פון ארבייטס־קראפט, די קויפער זיינען אימער די באלעבאטים און די פארקויפער אימער די ארבייטער. אין דיזען קאמפף ענטוויקעלט זיך דער אונפאר־מיידליכער קלאסען־קאמפף.

די „איין גרויסע יוניאן“, דעריבער, זעהט צו ארגאניזירען די ליין ארבייטער ניט נאכ'ן פאך, נאר אינדוסטריעל, אלס א קלאס און קלאס־באדערפעניש. דעריבער רופען מיר אלע אר־בייטער צו ארגאניזירען זיך אהן אונטערשיעד פון נאציע, ראסע, אדער פאך, אין אן ארבייטער ארגאניזאציאן וואס זאל פאר אונז מעגליך מאכען, ערפאלגרייך אנפיהרען דעם אלטעגליכען קאמפף איבער ווייגעס, ארבייטס־שטונדען, א. ז. וו., און זיין צוגעגרייט פאר דעם טאג, ווען פראדוקציאן פאר פראפיט וועט פארביטען ווערען אויף פראדוקציאן פאר געברויך.

אויפקלעהרונגס מיטינגען ווערען אפגעהאלטען אלע זונטאג אוועגט, 8 א זייגער, אין אקסידענט האל, קארנער קווין און באט־הוירסט סטריט. אלע זיינען העפליך איינגעלאדען.

פאר מער איינצעלהייטען זיך ווענדען צו: ד ז ש. נ י י ט. 880 בראדוויו עוועניו, טעלעפאן דזשיראַרד 5271, טאראנטא, אנט.

דער אידישער אויפקלעהרונגס פארבאנד פון טאראנטא.

ארגאניזירט פון דעם אידישען סאציאליסטישען פעראיין פון טאראנטא אויף דעם פאלגענדען אופן ;

יעדער יוניאן, ארבייטער - רינג ברענטש און פראגרעסיווער ארגאניזאציאן, זאל זיין פארטראטען צוויי דעלעגאטען. אונזער אויפגאבע איז צו פארשפרייטען בילדונג צווישען די אידישע ארבייטער מאסען דורך, ערשטענס, צושטעלען לעקטשורערס צו זייערע מיטינגען און צווייטענס, פארשפרייטען ליטעראטור, א. א. וו. יעדער פראגרעסיווער ארבייטער דארף זעהן אז די ארבייט זאל זיין געקרוינט מיט'ן גרעסטען ערפאלג און איהר קענט דאס גרינג טאהן, אויף דעם פאלגענדען אופן ; ערשטענס, פאדערט פון אייערע דעלעגאטען, צום אידישען אויפקלעהרונגס פעראיין, א באריכט צו יעדער מיטינג, צווייטענס, זעהט אז די לעקטשורערס אין אייער ארגאניזאציאן זאלען זיין גוט באזוכט, און דריטענס, די ליטעראטור וואס דער אידישער אויפקלעהרונגס פעראיין גיט איבער צו אייער ארגאניזאציאן אויף צו פארשפרייטען, זאל זיין גוט פארשפרייט. עס איז די פליכט פון יעדער ארבייטער־שקלאף וואס פארשטעהט די לאגע פון דעם ארבייטער־קלאס אז אט די אויפקלעהרונגס־ארבייט זאל דורכגעפיהרט ווערען מיט דעם גרעסטען ערפאלג.

דער אידישער אויפקלעהרונגס פעראיין מיטעט יעדען זונטאג 10 א זייגער פריה, אין 208 ספעדיינא עוועניו.

פאר מעהר איינצעלהייטען זיך ווענדען צו איזי ליבערמאן, סעקרעטער, 20 גרענדש עוועניו, טאראנטא.

אנטעריא לייבאר קאלעדזש.

די ערפאלגרייכע ארגאניזירונג פון דעם ארבייטער - קלאס פאדערט אויפקלעהרונג.

אינסטרוקציעס ווערען געגעבען איבער עקאנאמיקס, אינדוסטריעלע און פאליטישע היסטאריע.

א גרויסע וויסענשאפטליכע לייברערי פאר דעם געברויך פון די סטודענטען.

פער מעהר איינצעלהייטען זיך ווענדען צו : פלארינס קאסטאנס, סעקרעטער, 28 וועלינגטאן סטריט איסט, טאראנטא.

וואס איהר דארפט וויסען וועגען טאראנטא לייבאר לייסעאום

וואס איהר דארפט וויסען וועגען טאראנטא לייבאר לייסעאום

די ערשטע שוואלבען צו בויען אן אייגענע היים פאר די אידישע ארבייטער און פראגרעסיווע מענשען אין טאראנטא ,,די איניציאטארס פאר א לייבאר לייסעאום'' זיינען געוועזען די היגע אידישע סאציאליסטען, אידישער ברענטש, ס. פ. אף קענעדע.

די קלאוק מייקערס יוניאן, די באדייטענסטע אידישע ארבייטער ארגאניזאציע האט געזאלט די ארבייט איבערנעהמען, דענקענדיג אז זיי וועלען דאס שנעלער דורכפיהרען. אבער צוליעב טראבעל אין דער טרייד האבען זיי דאס אויפגעגעבען און עס איז געגרינדעט געווארען די ,,טאראנטא לייבאר לייסעאום אססאסיאיישאן, לימיטעד'' באשטעהענד פון סאציאליסטען, טרייד יוניאניסטען און ארבייטער רינג טהוער. דעם 15־טען מערץ, 1913, איז די אססאסיאיישאן געטשארטעט געווארען ביי דער רעגירונג מיט דעם רעכט צו פארקויפען פאר $50,000 דאלאר שערס, צו פינף דאלאר א שער.

די לייבאר לייסעאום ווערט פארוואלטעט פון פופצעהן דירעקטארען, ערוועהלט יעהרליך פון די שער־האלדערס, אום צו זיין פארזיכערט אז דער לייבאר לייסעאום, געשאפען פון ארבייטער זאל זיין די היים פאר די ארבייטער, איז באשרענקט געווארען דער פארקויף פון שערס צו איינצעלנע פערזאנען, נעמליך ניט מעהר ווי פינף שערס ווערט פארקויפט צו איין פערזאן. ארבייטער ארגאניזאציעס קאנען קויפען מעהר שערס, דאסזעלבע מיט פריינדליכע ארגאניזאציעס, ווען זיי ווערען גוט געהייסען פון באארד אף דירעקטארס.

פארשיעדענע אורזאכען, ווי די מלחמה, די ניט זיכערע עקזיסטענץ פון די אידישע יוניאנס און די אפטע סטרייקס, האבען

געשטערט דעם וואוקס פון דעם לייבאר ליסעאום. מיט די ענדע פון 1919 זיינען די אומשטענדען געווארען גינסטיגער. אן אייגענע היים פאר די ארגאניזירטע אידישע ארבייטער און ראַדיקאלען, איז א זאך פון דער נויטווענדיגקייט. האט די טהעטיגקייט ארום דעם לייבאר ליסעאום אנגענומען אן ערענסטען און לעבעדיגען כאראקטער. די אידעע האלט ביים פארווירקליכט ווערען. א טיכטיגער קאמפיין ווערט אנגעפיהרט צו שאפען די פופציג טויזענט דאלאר. א פלאץ איז געקויפט געווארען אין 80, 82, 84 בעווערלי סטריט, און עס ווייזען זיך גוטע אויסזיכטען זיך צו שטעלען בויען דיעזען פריהלינג. די ערוועהלטע דירעקטארען פאר 1920 צוזאמען מיט די פארשטעהער פון די היגע ארגאניזאציעס, אלע ערפאהרענע און איבערגעגעבענע טהוער אין דער סאציאליסטישער און ארבייטער באוועגונג, ארבייטען ווי די ביהנען, דאס איז א גאראנטיע אז די ארבייט וועט געקרוינט ווערען מיט ערפאלג.

עס איז דערפאר די פליכט און אויפגאבע פון יעדען סאציאליסט, פון יעדען ארבייטער און פראגרעסיווען מענשען צו העלפען אין דער נאבעלער ארבייט, צו ווערען א פולער מיטגליעד אין דער לייבאר ליסעאום אססאסיאיישאן, דורך קויפען שערס! די פולע צאהל פון 5 שערס! עס איז אין די אינטערעסען פון יעדע ארבייטער און פריינדליכע ארגאניזאציע צו קויפען וואס מעהר שערס.

ארבייטער! סאציאליסטען! און פראגרעסיסטען!

העלפט בויען אן אייגענע, זיכערע און באקוועמע ארבייטער היים!

„פאר אן אידישען ארבייטער טעמפעל, פון די ארבייטער,

פאר די ארבייטער״.

די טאראנטא לייבאר ליסעאום אססאסיאיישאן, לימיטעד.